

Informacja w sprawie ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r.

o zmianie niektórych ustaw w celu poprawy otoczenia prawnego przedsiębiorców

Celem przyjętej ustawy jest poprawa warunków prawnych wykonywania działalności gospodarczej w Polsce. Realizacji tego celu ma służyć redukcja niektórych obowiązków administracyjnych, doprecyzowanie zagadnień wywołujących wątpliwości interpretacyjne, zmiany wspierające rozwój przedsiębiorczości i podniesienie efektywności pracy, usprawnienie procesu inwestycyjnego oraz zmniejszenie uciążliwości kontroli działalności gospodarczej.

Uchwalona ustawa wprowadza zmiany w 20 ustawach, których celem jest uproszczenie wykonywania działalności gospodarczej.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – **Kodeks cywilny** (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu zmian w regulacjach dotyczących prokury, mających na celu kompleksowe i obejmujące wszystkich przedsiębiorców uregulowanie reprezentacji przedsiębiorców przez prokurentów w wariantcie mieszanym, tj. przy współdziałaniu z prokurentem członka organu zarządzającego (lub wspólnika uprawnionego do reprezentowania osobowej spółki handlowej). Zmiany te mają na celu zwiększenie swobody udzielania prokury przez przedsiębiorców poprzez umożliwienie zastrzeżenia przy prokurze reprezentacji mieszanej, jak również przywrócenie pewności co do możliwości udzielania prokury umocowującej jedynie do współdziałania z członkiem organu zarządzającego (lub wspólnikiem uprawnionym do reprezentowania osobowej spółki handlowej).

Ponadto w uchwalonej ustawie wprowadzona została zmiana art. 115 k.c., polegająca na przyjęciu zasady określającej, że jeżeli koniec terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Tak więc sobota uzyskuje kwalifikację alternatywnie taką samą jak dzień ustawowo wolny od pracy. Celem powyższej zmiany jest zrównanie rozwiązań dotyczących liczenia terminów na gruncie postępowania cywilnego i postępowania sądowoadministracyjnego.

Jednocześnie ustawa wprowadza przepis przejściowy, zgodnie z którym nowe brzmienie art. 115 k.c. stosuje się do terminów, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie obecnie przyjętej ustawy.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – **Kodeks pracy** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666), polegającej na wprowadzeniu zmian mających na celu złagodzenie wymogów prawa pracy wobec małych przedsiębiorców, zatrudniających nie więcej niż 50 pracowników. Ustawa podnosi w tym celu progi dotyczące obowiązku ustalania regulaminu wynagradzania oraz regulaminu pracy z 20 do 50 pracowników. Ponadto pracodawcy zatrudniający poniżej 50 pracowników będą mogli fakultatywnie ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, przy czym pracodawcy zatrudniający nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u których działa zakładowa organizacja związkowa, będą ustalać regulamin wynagradzania i regulamin pracy, jeżeli z takim wnioskiem wystąpi zakładowa organizacja związkowa.

Ponadto ustawa wprowadza zmianę zasad wydawania świadectwa pracy w związku z zakończeniem umowy w przypadku zatrudnienia na podstawie kolejnej umowy u tego samego pracodawcy. Ustawa wprowadza rozwiązanie, iż pracodawca będzie, jak dotychczas, zobowiązany do niezwłocznego wydania pracownikowi świadectwa pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, przy czym wyjątek od tej zasady stanowiłyby sytuacje, w których dochodzi do nawiązania kolejnej umowy o pracę z tym samym pracownikiem w ciągu 7 dni od dnia ustania poprzedniego zatrudnienia. W takim przypadku pracodawca będzie obowiązany wydać pracownikowi świadectwo pracy dotyczące poprzedniego zakońzonego okresu zatrudnienia – tylko na wniosek tego pracownika. Natomiast w przypadku, gdy pracodawca nie będzie miał zamiaru zatrudnienia tego samego pracownika w ciągu 7 dni od ustania poprzedniego zatrudnienia, będzie on miał obowiązek wydania świadectwa pracy obejmującego wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia tego pracownika, za które nie wydano mu świadectwa pracy lub świadectw pracy, bowiem nie składał on takiego wniosku.

Ustawa wprowadza ponadto wymóg formy pisemnej pod rygorem nieważności dla umów o współodpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone

Ustawa dokonuje również wydłużenia, do 21 dni, terminów określonych w art. 264 Kodeksu pracy, dotyczących wniesienia przez pracownika odwołania do sądu pracy od wypowiedzenia umowy o pracę, żądania przywrócenia do pracy lub odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy bez wypowiedzenia lub wygaśnięciem umowy oraz żądania nawiązania umowy o pracę w związku z odmową przyjęcia do pracy. Zmiana ta ma na celu wydłużenie i ujednolicenie terminów odwołań do sądu pracy. Jednocześnie ustawa

wprowadza przepis przejściowy, zgodnie z którym do terminów, o których mowa w art. 264 Kodeksu pracy, które rozpoczęły bieg i nie upłynęły przed dniem wejścia w życie przyjętej ustawy będą miały zastosowanie przepisy ustawy zmienianej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o **drogach publicznych** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1440), polegającej na wprowadzeniu zmian mających na celu jednoznaczne wskazanie, iż do uzyskania rozstrzygnięcia w przedmiocie lokalizacji zjazdu nie jest wymagana decyzja o warunkach zabudowy, wydawana na podstawie art. 59 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o **zakładowym funduszu świadczeń socjalnych** (Dz. U. z 2016 r. poz. 800), polegającej na przyjęciu regulacji powodujących, iż dopiero pracodawca zatrudniający co najmniej 50 pracowników według stanu na dzień 1 stycznia danego roku w przeliczeniu na pełne etaty, będzie miał obowiązek tworzenia Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Natomiast pracodawca zatrudniający poniżej 50 pracowników będzie mógł fakultatywnie tworzyć Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. W przypadku przedsiębiorców zatrudniających nie mniej niż 20 i mniej niż 50 pracowników, u których działa zakładowa organizacja związkowa, będzie ona mogła wystąpić z wnioskiem o utworzenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – **Prawo budowlane** (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.), polegającej na przyjęciu regulacji mających uprościć postępowanie związane z realizacją obiektów budowlanych. Przyjęta ustawa wprowadza zwolnienie niektórych robót budowlanych z pozwolenia na budowę lub zgłoszenia – będzie to dotyczyło następujących inwestycji:

- 1) budowy parterowych budynków gospodarczych o powierzchni zabudowy do 35 m², przy rozpiętości konstrukcji nie większej niż 4,80 m, oraz suszarni kontenerowych o powierzchni zabudowy do 21 m² – dotychczas wymagało to zgłoszenia, po nowelizacji nie będzie wymagało ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 2) budowy wiat o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m² powierzchni działki – obecnie

budowa takich wiat wymaga pozwolenia na budowę, natomiast po nowelizacji będzie wymagać zgłoszenia;

- 3) budowy zjazdów z dróg krajowych oraz zatok parkingowych na tych drogach – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji będą wymagać zgłoszenia;
- 4) budowy zjazdów z dróg powiatowych i gminnych oraz zatok parkingowych na tych drogach – dotychczas wymagały zgłoszenia, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 5) budowy przepustów o średnicy do 100 cm – obecnie wymagają pozwolenia na budowę, a po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 6) budowy przydomowych basenów i oczek wodnych o powierzchni do 50 m², i opasek brzegowych oraz innych sztucznych, powierzchniowych lub liniowych umocnień brzegów rzek i potoków górskich oraz brzegu morskiego, brzegu morskich wód wewnętrznych, niestanowiących konstrukcji oporowych – dotychczas wymagały zgłoszenia, po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 7) instalacji klimatyzacyjnych – po nowelizacji nie będą wymagały ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 8) przebudowy budynków, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taka przebudowa, co do zasady, wymaga pozwolenia na budowę; nowelizacja przewiduje, iż wymóg uzyskania pozwolenia na budowę pozostanie dla przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych;
- 9) przebudowy budynków mieszkalnych jednorodzinnych – obecnie przebudowę taką można zrealizować na podstawie zgłoszenia, pod warunkiem że nie prowadzi do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków. Natomiast w wyniku nowelizacji zgłoszenie będzie wymagane jedynie w zakresie przebudowy przegród zewnętrznych oraz elementów konstrukcyjnych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, o ile nie prowadzi to do zwiększenia dotychczasowego obszaru oddziaływania tych budynków, w pozostałym zakresie przebudowa nie będzie wymagała ani pozwolenia na budowę, ani zgłoszenia;
- 10) remontu obiektów budowlanych, których budowa wymaga pozwolenia na budowę – obecnie taki remont wymaga zgłoszenia, nowelizacja przyjmuje, iż zgłoszenia będą

wymagały takie remonty, które dotyczą obiektów budowlanych innych niż budynki, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę, oraz przegród zewnętrznych albo elementów konstrukcyjnych budynków, których budowa wymaga uzyskania pozwolenia na budowę.

Ponadto ustawa wprowadza zmiany polegające na zniesieniu obowiązku dokonania zgłoszenia także w odniesieniu do przebudowy:

- 1) obiektów gospodarczych związanych z produkcją rolną i uzupełniających zabudowę zagrodową w ramach istniejącej działki siedliskowej: parterowych budynków gospodarczych o powierzchni zabudowy do 35 m², przy rozpiętości konstrukcji nie większej niż 4,80 m oraz suszarni kontenerowych o powierzchni zabudowy do 21 m²;
- 2) wolno stojących parterowych budynków gospodarczych, garaży, altan oraz przydomowych ganków i oranżerii (ogrodów zimowych) o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym łączna liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać dwóch na każde 500 m² powierzchni działki;
- 3) wolno stojących parterowych budynków rekreacji indywidualnej, rozumianych jako budynki przeznaczone do okresowego wypoczynku, o powierzchni zabudowy do 35 m², przy czym liczba tych obiektów na działce nie może przekraczać jednego na każde 500 m² powierzchni działki.

Jednocześnie ustawa przyjmuje dopuszczenie budowy bez pozwolenia na budowę silosów na materiały sypkie (mieszanki paszowe, otręby itp.) do 7 m wysokości (obecnie 4,5 m).

Ustawa wprowadza także skrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu do zgłoszeń budowy z 30 do 21 dni, co ma zapewnić przyspieszenie rozpoczęcia procesu inwestycyjnego w zakresie inwestycji na podstawie zgłoszenia. Ponadto ustawa wprowadza przepis umożliwiający wydawanie z urzędu zaświadczeń o niewnoszeniu sprzeciwu do zgłoszenia przed upływem terminu, co ma zapewnić możliwość wcześniejszego rozpoczęcia inwestycji przy formalnym zabezpieczeniu inwestora. Analogiczne zmiany są przewidziane odnośnie procedury rozpoczęcia użytkowania obiektu budowlanego oraz zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego.

Ustawa dokonuje doprecyzowania instytucji istotnego odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę. Zgodnie z przyjętymi

zmianami, nie jest istotnym odstępniem od projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana wysokości, szerokości lub długości obiektu budowlanego niebędącego obiektem liniowym, jeżeli odstępnie nie przekracza 2% wymiarów określonych w projekcie budowlanym i spełnia równocześnie inne warunki (m. in. nie zwiększa zakresu obszaru oddziaływania obiektu, nie mieści się w zakresie wskazanych w ustawie odstępstw oraz nie narusza przepisów techniczno-budowlanych). Nieistotne odstępnie od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę nie wymaga uzyskania decyzji o zmianie pozwolenia na budowę.

Ustawa wprowadza ponadto regulacje dotyczące doprecyzowania i ujednoczenia postępowania legalizacyjnego w przypadkach dokonania samowoli budowlanej.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 29 września 1994 r. **o rachunkowości** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047), polegającej na podniesieniu limitu przychodów, od którego podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych są zobowiązani do stosowania przepisów ustawy o rachunkowości, z 1 200 000 euro obecnie do 2 000 000 euro.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. **o ochronie osób i mienia** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432), polegającej na wprowadzeniu fakultatywności w obowiązku umieszczania pieczęci na dokumencie legitymacji kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej oraz legitymacji kwalifikowanego pracownika zabezpieczenia technicznego.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – **Ordynacja podatkowa** (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu nowej instytucji, tj. objaśnień podatkowych – czyli ogólnych wyjaśnień przepisów w zakresie podatków dotyczących praktycznego stosowania tych przepisów. Wyjaśnienia te mają być zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pod nazwą „Objaśnienia podatkowe”. Ponadto ustawa wprowadza regulacje dotyczące ochrony podatnika w razie zastosowania się przez niego do objaśnień podatkowych. Równocześnie w celu ochrony podatników przed ponoszeniem konsekwencji zmiany wykładni przepisów (bez zmiany samych przepisów) ustawa wprowadza zapewnienie takiej samej ochrony jak zapewniają interpretacje ogólne, objaśnienia podatkowe oraz interpretacje indywidualne również dla

podatników, którzy stosowali się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Ustawa wprowadza przy tym doprecyzowanie co należy rozumieć przez utrwaloną praktykę interpretacyjną ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Ustawa wprowadza także zmianę regulacji dotyczących nie naliczania odsetek za zwłokę w przypadku uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji, poprzez wskazanie, iż w takim przypadku terminy należy liczyć sumując okresy trwania postępowania na poszczególnych etapach.

Ustawa wprowadza ponadto przepis, który ma uniemożliwić wszczynanie postępowań podatkowych w przypadku, gdy w wyniku wcześniejszej kontroli nie zostały ujawnione nieprawidłowości w stosowaniu stawki VAT, a następnie organ podatkowy przeprowadził powtórny kontrolę podatkową, w wyniku której stwierdził nieprawidłowości w jej zastosowaniu. Jednocześnie ustawa wprowadza enumeratywnie wymienione sytuacje, w których regulacja ta nie ma zastosowania, np. w przypadku ujawnienia nowych okoliczności faktycznych, czy wystąpienia nadużycia prawa.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. **o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne** (Dz. U. z 1998 r. poz. 930, z późn. zm.), polegającej na stworzeniu podstawy prawnej do udostępniania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki danych gromadzonych przez ZUS w związku z realizacją zadań związanych z prowadzeniem Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG).

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 13 października 1998 r. **o systemie ubezpieczeń społecznych** (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.), polegającej na zmianie wysokości limitu uprawniającego do opłacania zryczałtowanego podatku dochodowego w formie ryczału od przychodów ewidencjonowanych z pozarolniczej działalności gospodarczej wykonywanej samodzielnie lub prowadzonej w formie spółki cywilnej osób fizycznych lub spółki jawnej osób fizycznych, z obecnie obowiązującej kwoty przychodów w wysokości 150 000 euro do kwoty przychodów w wysokości 250 000 euro.

Ponadto w ustawie została dodana regulacja w zakresie zasad obliczania ryczałtu w związku ze wznowieniem działalności gospodarczej po jej zawieszeniu w celu sprawowania opieki nad dzieckiem.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 15 września 2000 r. – **Kodeks spółek handlowych** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu modyfikacji w art. 236 i art. 237 k.s.h., mających na celu zwiększenie ochrony wspólników mniejszościowych spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez ułatwienie im wykonywania uprawnień do zwoływania zgromadzenia wspólników i uzupełniania jego porządku obrad.

W art. 236 § 1 k.s.h. przesądzono, iż uprawnieni wspólnicy, występujący o zwołanie zgromadzenia wspólników, mogą równolegle domagać się umieszczenia określonych spraw w porządku obrad tego zgromadzenia, którego zwołania żądają. Z kolei nowy art. 236 § 1¹ k.s.h. ma na celu wzmocnienie uprawnienia wspólników mniejszościowych do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad najbliższego zgromadzenia wspólników. W tym celu:

- 1) obniżono minimalny ustawowy próg uprawniający do żądania umieszczenia określonych spraw w porządku obrad zgromadzenia wspólników z 1/10 do 1/20 kapitału zakładowego;
- 2) zmieniono termin na zgłoszenie żądania przez wspólników z miesiąca na trzy tygodnie przed terminem zgromadzenia wspólników oraz
- 3) zobowiązano zarząd spółki do wprowadzenia zaproponowanych spraw do porządku obrad zgromadzenia i poinformowania o tym wspólników w trybie właściwym dla zwołania zgromadzenia.

Wprowadzono również zmianę polegającą na usunięciu obowiązku opatrywania dokumentów akcji pieczęcią spółki, jako obligatoryjnego elementu treści tego dokumentu.

Wprowadzono także zmiany mające na celu uporządkowanie przepisów określających zasady ustalania i wypłacania dywidendy w spółkach akcyjnych oraz uregulowanie terminu wypłaty dywidendy w spółkach publicznych poprzez wskazanie, że termin też może być wyznaczony w okresie kolejnych trzech miesięcy, licząc od dnia dywidendy. Ponadto przyjęto, iż dzień dywidendy w spółce publicznej może być wyznaczony na dzień przypadający nie wcześniej niż 5 dni po dniu powzięcia uchwały o ustaleniu dnia dywidendy.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o **dozorze technicznym** (Dz. U. z 2015 r. poz. 1125, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu uproszczenia w zakresie okazjonalnej naprawy lub modernizacji, poprzez przyjęcie regulacji wskazującej, iż dla takich napraw i modernizacji nie jest wymagane uzyskanie uprawnienia wydawanego przez organ właściwej jednostki dozoru technicznego, o ile podmiot dokonujący takiej naprawy lub modernizacji stosuje właściwą technologię naprawy lub modernizacji, uzgodnioną i nadzorowaną przez organ właściwej jednostki dozoru technicznego.

Ustawa wprowadza ponadto regulację stanowiącą, iż w przypadku zmiany eksploatującego urządzenie techniczne, nowy eksploatujący wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki poprzedniego eksploatującego wynikające z decyzji wydanych przez organ dozoru technicznego, pod warunkiem że od ostatniego badania okresowego urządzenia technicznego nie wprowadzono zmian w zasadach jego eksploatacji, które są określone w warunkach technicznych dozoru technicznego, a nowy eksploatujący poinformuje organ dozoru technicznego o zmianie eksploatującego.

Wprowadzono również regulacje dotyczące możliwości umarzania, odraczania i rozkładania na raty należności przypadających Urzędowi Dozoru Technicznego i Transportowemu Dozorowi Technicznemu.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – **Prawo ochrony środowiska** (Dz. U. z 2016 r. poz. 672, z późn. zm.), polegającej na zniesieniu obowiązku sporządzania i przedkładania marszałkowi województwa wykazu zawierającego informacje i dane dotyczące korzystania ze środowiska, w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekroczy 100 zł.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 30 października 2002 r. o **ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych** (Dz. U. z 2015 r. poz. 1242, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu zmian w regulacjach dotyczących określenia zasad regulujących tryb ustalania wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) w przypadkach zaniżenia jej wysokości przez płatnika.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o **swobodzie działalności gospodarczej** (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.), polegającej na

wprowadzeniu zmian w regulacjach dotyczących ochrony przedsiębiorców przed ponoszeniem konsekwencji zmiany wykładni przepisów (bez zmiany samych przepisów), poprzez przyjęcie, iż ochrona związana z zastosowaniem się do uzyskanej przez przedsiębiorcę interpretacji jest odpowiednio stosowana również w przypadku zastosowania się przez przedsiębiorcę do utrwalonej praktyki interpretacyjnej właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej. Przez utrwaloną praktykę interpretacyjną rozumie się wyjaśnienia zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, dominujące w wydawanych w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych oraz w takim samym stanie prawnym – w trakcie danego okresu rozliczeniowego oraz w okresie 12 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego – interpretacjach. Ponadto organ administracji publicznej lub państwowa jednostka organizacyjna niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej, na swoich stronach podmiotowych, interpretacje, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji. W przypadku uchylecia lub stwierdzenia nieważności interpretacji, organ niezwłocznie usuwa interpretację z Biuletynu Informacji Publicznej, z zamieszczeniem adnotacji o przyczynie usunięcia. Natomiast w przypadku zmiany interpretacji organ niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej zmienioną interpretację, z zamieszczeniem adnotacji o przyczynie zmiany.

Jednocześnie ustawa wprowadza przepis przejściowy, zgodnie z którym organy administracji publicznej i państwowe jednostki organizacyjne, w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie obecnie przyjętej ustawy, zamieszczą w Biuletynie Informacji Publicznej na swoich stronach podmiotowych interpretacje, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wydane w okresie 12 miesięcy przed dniem wejścia w życie obecnie przyjętej ustawy.

Ustawa dokonuje ponadto dostosowania ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do obecnego zakresu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez wprowadzenie zmiany oznaczającej, iż przedsiębiorca będzie mógł zawiesić wykonywanie działalności gospodarczej na okres do 3 lat w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, do zakończenia roku kalendarzowego, w którym dziecko kończy szósty rok życia.

Ustawa wprowadza również zmiany w zakresie wpisów do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG), mające na celu ograniczenie zakresu

danych zawartych we wpisie do CEIDG, np. poprzez zniesienie wpisu do CEIDG informacji o adresie zamieszkania przedsiębiorcy. Ponadto ustawa wprowadza obowiązek ujawniania w CEIDG informacji o danych syndyka oraz danych nadzorcy lub zarządcy w związku z ujawnianiem informacji o postępowaniu upadłościowym, postępowaniu restrukturyzacyjnym lub postępowaniu o zatwierdzenie układu. Ustawa wprowadza także obowiązek złożenia, wraz wnioskiem o wpis do CEIDG, oświadczenia o posiadaniu tytułu prawnego do lokalu, pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Ustawa wprowadza również regulację umożliwiającą organowi prowadzącemu rejestr działalności regulowanej wykreślenie z urzędu przedsiębiorcy z rejestru, w przypadku gdy poweźmie informację o jego wykreśleniu z Krajowego Rejestru Sądowego, a przedsiębiorca uprzednio nie złoży wniosku o jego wykreślenie z CEIDG.

Ustawa wprowadza ponadto szereg zmian dotyczących kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Dotyczy to m. in. wprowadzenia normy, zgodnie z którą kontrolę planuje się i przeprowadza po uprzednim dokonaniu analizy prawdopodobieństwa naruszenia prawa w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Analiza ta obejmuje identyfikację obszarów podmiotowych i przedmiotowych, w których ryzyko naruszenia przepisów jest największe. Wymogu przeprowadzenia analizy ryzyka nie będzie stosowało się do kontroli przedsiębiorcy w przypadku, gdy organ poweźmie uzasadnione podejrzenie zagrożenia życia lub zdrowia, popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego czy innego naruszenia prawnego zakazu lub niedopełnienia prawnego obowiązku w wyniku wykonywania tej działalności. Przepis ten nie będzie miał także zastosowania wobec działalności przedsiębiorców w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym, a także gdy kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą. Ponadto organy kontroli będą zobowiązane do zamieszczania na swoich stronach internetowych ogólnych schematów procedur kontroli.

Ustawa wprowadza również regulacje dotyczące czynności kontrolnych związanych z pobieraniem próbek i dokonywaniem oględzin, w tym pojazdów, lub dokonywaniem pomiarów. Czynności takie będą mogły być przeprowadzone przed upływem 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, przy czym czynności takie nie mogą przekraczać jednego dnia roboczego lub kolejnych 24 godzin. Oględziny nie mogą dotyczyć treści dokumentów. Wykonanie takich czynności będzie musiało być zakończone

sporządzeniem protokołu. Ponadto odnośnie tych czynności przewidziano szczególne rozwiązanie dla doręczenia zawiadomienia, gdy przedsiębiorca lub inna upoważniona przez niego osoba będą nieobecni albo przedsiębiorca nie upoważni nikogo do odbioru zawiadomienia. W takich przypadkach zawiadomienie będzie mogło być doręczone zarządzającemu w imieniu kontrolowanego zakładem lub inną wyodrębnioną częścią przedsiębiorstwa lub kierownikowi wyodrębnionej komórki organizacyjnej przedsiębiorstwa.

Ustawa wprowadza możliwość przeprowadzania wspólnych kontroli działalności przedsiębiorcy, w przypadku gdy przedsiębiorca wyraził na to zgodę.

Ustawa wprowadza ponadto regulację wskazującą, iż organ kontroli nie przeprowadza kontroli, w przypadku, gdy ma ona dotyczyć przedmiotu kontroli objętego uprzednio zakończoną kontrolą przeprowadzoną przez ten sam organ. Przepis ten nie będzie stosowany w przypadku, gdy:

- 1) kontrola ma dotyczyć okresu nieobjętego uprzednio zakończoną kontrolą;
- 2) ponowna kontrola ma na celu przeciwdziałanie zagrożeniu życia lub zdrowia;
- 3) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną;
- 4) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w związku z uchyleciem lub stwierdzeniem nieważności decyzji przez sąd administracyjny;
- 5) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji lub postanowień nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą;
- 6) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania związanego ze złożeniem korekty rozliczenia objętego uprzednio zakończoną kontrolą;
- 7) organ kontroli powźmie uzasadnione podejrzenie, że uprzednio zakończona kontrola została przeprowadzona z naruszeniem prawa mającym wpływ na wynik kontroli lub dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe lub protokół kontroli został sporządzony w wyniku przestępstwa;
- 8) po sporządzeniu protokołu kontroli z poprzedniej kontroli wyszły na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody nieznanne organowi kontroli w chwili przeprowadzenia kontroli, w tym wskazujące na wystąpienie nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

9) przedsiębiorca prowadzi działalność w zakresie objętym nadzorem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Ustawa wprowadza ponadto możliwość wniesienia do sądu administracyjnego skargi na przewlekłe prowadzenie kontroli. Skarga taka może być wniesiona po wydaniu postanowienia dotyczącego rozstrzygnięcia zażalenia wniesionego w związku z rozpatrywaniem przez organ sprzeciwu wobec podjęcia i wykonywania przez organ kontroli z naruszeniem wskazanych przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Wniesienie skargi nie będzie wstrzymywało czynności kontrolnych. Do skargi, o której mowa powyżej, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, dotyczące skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. **o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1310), polegającej na wprowadzeniu zmian w regulacjach dotyczących kontroli przedsiębiorców przez Centralne Biuro Antykorupcyjne.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. **o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji** (Dz. U. z 2015 r. poz. 2273, z późn. zm.), polegającej na wprowadzeniu zmian w regulacjach dotyczących ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, które mają wejść w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. Wprowadzana zmiana ma na celu zapewnienie, aby po 1 stycznia 2019 r. podmioty korzystające ze środowiska, które są zwolnione z uiszczania opłaty, w przypadku gdy roczna wysokość opłaty z tytułu każdego z rodzajów korzystania ze środowiska nie przekracza 100 zł, były zwolnione także z obowiązku przedkładania marszałkowi województwa wykazu zawierającego informacje i dane wskazane w ustawie. Dodatkowo ustawa wprowadza zmianę ustalającą, iż po dniu 1 stycznia 2019 r. podmiot korzystający ze środowiska będzie zobowiązany do wnoszenia opłat za okresy roczne, a nie za okresy półroczne, oraz wprowadza zniesienie obowiązku przekazywania przez podmiot korzystający ze środowiska wykazu również wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta właściwemu ze względu na miejsce składowania odpadów.

Uchwalona ustawa dokonuje zmiany ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. **o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi** (Dz. U. z 2013 r. poz. 888, z późn. zm.), polegającej na przyjęciu, iż przepisów ustawy nie stosuje się do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy w danym roku kalendarzowym wprowadzili do obrotu produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg, również w zakresie obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych (oznaczającego wydatkowanie łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym) oraz w zakresie obowiązku dotyczącego sprawozdań o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne. Ustawa przyjmuje przy tym, iż zwolnienie w zakresie wydatkowania łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym będzie stanowiło pomoc *de minimis*, podobnie jak zwolnienie z opłaty produktowej.

Uchwalona ustawa dokonuje nowelizacji ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. **o Krajowej Administracji Skarbowej** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1947) oraz ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – **Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej** (Dz. U. z 2016 r. poz. 1948), polegającej na dostosowaniu zapisów tych ustaw do zmian wprowadzanych obecnie przyjętą ustawą.

Przedmiotowa ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r., z wyjątkiem:

- 1) regulacji dotyczących zmian w ustawie o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz części regulacji dotyczących zmian w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, w zakresie niektórych przepisów dotyczących obowiązków związanych z wpisem danych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2017 r.;
- 2) regulacji dotyczących zmian w ustawie o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji oraz część regulacji dotyczących zmian w ustawie – Prawo ochrony środowiska, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r.;
- 3) regulacji dotyczących zmian w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej oraz w ustawie – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2017 r.